

Τὸ Θέατρο

Βασιλικόν θέατρον : Χάουπμαν : «Δωροθέα "Αγγερμαν»—
Θέατρον Κοτοπούλη : Γκαλσγουώρδου : «'Αγῶνας γιά τὸ
τομάρη»—Θέατρον 'Αλίκης . Μουσατέσκου : «Τιτάνικ—Βάλς»
—Θέατρον Κεντρικόν : «Πικ—Νικ»—

Τὸ Βασιλικόν Θέατρον, πού ἐφέτος μᾶς χάρισε ἕνα δραματολόγιο ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα, μέ τὴν «Δωροθέα "Αγγερμαν» τοῦ Χάουπμαν δέ μᾶς παρουσίασε ἴσως ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ μεγάλου γερμανοῦ συγγραφέα. Ὁ Χάουπμαν ὁμῶς εἶναι τόσο δεξιοτέχνης, τόσο ποιητὴς στὸ βάθος, πού καί ἡ πιὸ μελοδραματικὴ ὑπόθεση γίνεται στὰ χέρια του ἐνδιαφέρουσα. Ἔτσι ἡ τραγικὴ ζωὴ τῆς ἡρωίδας, πού πέρασε ἀπ' ὅλα τὰ στάδια τοῦ ἐξευτελισμοῦ, πού γνώρισε τὴ δυστυχία, χωρὶς νὰ κατωρθώσῃ ν' ἀπολυτρωθεῖ παρά μόνο μέ τὸ θάνατο, μᾶς δίνεται ἀνάγλυψη σέ σκηνές ἔντονες, γεμάτες ρεαλισμό, πού πραγματικά συγκλονίζουν τὸ θεατὴ. Πιθανόν μερικὰ ἐπεισόδια νὰ παρουσιάζονται κάπως ἐξεζητημένα, ὅπως ἡ συνάντηση ὄλων τῶν ἡρώων στὴν Ἀμερικὴ, ἀκόμα ἴσως ὁ σκληρὸς χαρακτήρας τοῦ πατέρα πού εἶναι ἱερέας, νὰ μὴ δικαιολογεῖται ἀπόλυτα γιὰ ἕναν ἐκπρόσωπο τῶν χριστιανι-

κῶν ἀρχῶν, ἀλλά, παρά κάθε ἐπιφύλαξη, ὁλόκληρη ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς Δωροθέας συγκινεῖ σάν ἕνα κομμάτι ρεαλιστικό, βγαλμένο ἀπὸ τὴν κοινότητα πραγματικότητά πού παίρνει ὁμῶς, χάρη στὴν τέχνη τοῦ Χάουπμαν, γενικώτερη σημασία γιὰ τίς ἀφάνταστες τραγωδίες τῆς ζωῆς. Τὸ ἔργο σκηνοθετημένο περίφημα βρῆκε στοὺς κύριους ἐκτελεστές του, μιὰν ἐρμηνεῖα ὁμοιογενῆ. Ἀπόλυτα ἱκανοποίησε τὸ παίξιμο τῶν πρωταγωνιστῶν, τῆς Δνος Παπαδάκη, στὸ ρόλο τῆς Δωροθέας, ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ παλλιτέχνης ἔδωσε ὅλο τὸ μέτρο τοῦ ἰσχυροῦ ταλέντου της καί συγκίνησε πραγματικά τὸ πικνὸ ἀκροατήριον. Περίφημος στάθηκε πλάϊ της ὁ κ. Δεστούνης, ὁ ὁποῖος στὴ δευτέρῃ πράξῃ ἀποδείχθηκε μεγάλος καλλιτέχνης καί ἡ δημιουργία του σέ τοῦτο τὸ ἔργο θὰ παραμείνῃ ἀληθιμόνητη. Ὁ Βεάκης, ὁ Δενδραμῆς, ὁ Παρασκευάς, χάρισαν μέ τὴν ἐκφραστικὴ ἐρμηνεῖα τους τὴν χαρὰ τῆς τέχνης. Γενικά ἡ ὅλη παράσταση εἶχε ρυθμὸ κι' ἀπέτελεσε ἀκόμα ἕνα θρίαμβο τῆς Κρατικῆς μᾶς σκηνῆς.